

ORDONANȚA TRIBUNALULUI (Camera a cincea)

19 mai 2008*

În cauza T-144/04,

Télévision française 1 SA (TF1), cu sediul în Nanterre (Franța), reprezentată de J.-P. Hordies și C. Smits, avocați,

reclamantă,

împotriva

Comisiei Comunităților Europene, reprezentată de domnii J. Buendía Sierra, M. Niejhar și C. Giolito, în calitate de agenți,

pârâtă,

susținută de

Republica Franceză, reprezentată de domnul G. de Bergues, în calitate de agent,

intervenientă,

* Limba de procedură: franceza.

având ca obiect o acțiune în anularea Deciziei 2004/838/CE a Comisiei din 10 decembrie 2003 privind ajutoarele de stat puse în aplicare de Franța în favoarea France 2 și a France 3 (JO 2004, L 361, p. 21),

TRIBUNALUL DE PRIMĂ INSTANȚĂ
AL COMUNITĂȚILOR EUROPENE (Camera a cincea),

compus din domnii M. Vilaras (raportor), președinte, M. Prek și V. Ciucă, judecători,
grefier: domnul E. Coulon,

pronunță prezenta

Ordonanță

Situația de fapt

- ¹ La 10 martie 1993, reclamanta Télévision française 1 SA (TF1), proprietara postului privat de televiziune comercială TF1, a adresat Comisiei o plângere cu privire la modalitățile de finanțare și de operare a France 2 și a France 3, două posturi publice franceze de televiziune. Această plângere semnală încălcări ale articolului 81 CE, ale articolului 86 alineatul (1) CE și ale articolului 87 CE.

- 2 La 2 februarie 1996, reclamanta a introdus împotriva Comisiei o acțiune în constatarea abținerii de a acționa.
- 3 Prin Hotărârea din 3 iunie 1999, TF1/Comisia (T-17/96, Rec., p. II-1757), Tribunalul a pronunțat condamnarea Comisiei, după ce a constatat abținerea acestei instituții de a adopta o decizie cu privire la partea din plângerea reclamantei referitoare la ajutoarele de stat.
- 4 La 27 septembrie 1999, Comisia a inițiat procedura oficială de investigare, prevăzută la articolul 88 alineatul (2) CE în privința subvențiilor de investiții primite de France 2 și France 3, precum și în privința alocărilor de capital primite de France 2 între 1988 și 1994.
- 5 Prin Decizia 2004/838/CE din 10 decembrie 2003 privind ajutoarele de stat puse în aplicare de Franța în favoarea France 2 și a France 3 (JO 2004, L 361, p. 21, denumită în continuare „decizia atacată”), Comisia a decis că „[s]ubvențiile de investiții plătite de Franța către France 2 și France 3, precum și alocările de capital efectuate de Franța în favoarea France 2 între 1988 și 1994 constituie ajutoare de stat compatibile cu piața comună în temeiul articolului 86 alineatul (2) CE” (articolul 1 din decizia atacată). Decizia atacată nu are ca obiect redevența pentru dreptul de a utiliza aparate pentru recepționarea programelor de televiziune, instituită prin Legea franceză nr. 49-1032 din 30 iulie 1949, întrucât această redevență era exclusă de la decizia de inițiere a procedurii oficiale de investigare [considerentul (25) al deciziei atacate].
- 6 Printr-o scrisoare din 3 februarie 2004, Comisia a comunicat reclamantei o copie a deciziei atacate, primită de aceasta la 4 februarie 2004.

Procedura și concluziile părților

- 7 Prin cererea introductivă primită de grefa Tribunalului, prin fax, la 13 aprilie 2004, reclamanta a formulat prezenta acțiune, originalul fiind depus la grefă la 15 aprilie 2004.
- 8 Printr-un act din 9 iulie 2004, Republica Franceză a solicitat permisiunea să intervină în prezenta procedură în susținerea concluziilor Comisiei. Această cerere a fost admisă prin Ordonanța președintelui Camerei a patra a Tribunalului din 6 septembrie 2004.
- 9 Întrucât compunerea camerelor Tribunalului a fost modificată de la 13 septembrie 2004, judecătorul raportor a fost repartizat, în calitate de președinte, în Camera a cincea, căreia i-a fost repartizată, în consecință, prezenta cauză.
- 10 Reclamanta solicită Tribunalului:
  - declararea acțiunii ca admisibilă;
  - anularea deciziei atacate;
  - obligarea Comisiei la plata cheltuielilor de judecată și pronunțarea asupra acestui punct în conformitate cu legislația în vigoare în privința Republicii Franceze.

11 Comisia, susținută de Republica Franceză în ceea ce privește admisibilitatea acțiunii și problema cheltuielilor de judecată, solicită Tribunalului:

— respingerea acțiunii ca inadmisibilă;

— în subsidiar, respingerea acțiunii ca vădit nefondată;

— obligarea reclamantei la plata cheltuielilor de judecată.

12 În replică, reclamanta a solicitat Tribunalului să dispună prezentarea de către Comisie a unei scrisori pe care această instituție ar fi adresat-o autorităților franceze la 10 decembrie 2003 și prin care le invita pe acestea să furnizeze observații și propuneri de modificare a regimului legal al redevenței.

În drept

13 În temeiul articolului 113 din Regulamentul de procedură al Tribunalului, Tribunalul poate oricând, în condițiile prevăzute la articolul 114 alineatele (3) și (4) din regulament, să se pronunțe, din oficiu, după ascultarea părților, asupra cauzelor de inadmisibilitate pentru motive de ordine publică printre care figurează cauzele de inadmisibilitate întemeiate pe nerespectarea termenului de introducere a acțiunii și pe încălcarea articolului 44 alineatul (1) din Regulamentul de procedură.

- 14 În plus, potrivit articolului 111 din Regulamentul de procedură, atunci când Tribunalul este în mod vădit necompetent pentru a judeca o acțiune sau atunci când aceasta este în mod vădit inadmisibilă sau în mod vădit nefondată, Tribunalul poate, fără continuarea procedurii, să se pronunțe prin ordonanță motivată.
- 15 În speță, Tribunalul se consideră suficient de lămurit de actele de la dosar și de explicațiile furnizate de către părți pentru a se pronunța în prezenta acțiune fără a deschide procedura orală și fără a ordona măsura de organizare a procedurii solicitate de reclamantă.

Cu privire la admisibilitatea acțiunii în privința termenului de introducere a acțiunii

- 16 Reclamanta și Comisia consideră deopotrivă că termenul de introducere a acțiunii a început să curgă de la comunicarea de către instituția comunitară a deciziei atacate către reclamantă, la 4 februarie 2004, și că acest termen a expirat la 14 aprilie 2004, la miezul nopții.
- 17 Totodată, Comisia, constatând că acțiunea a fost transmisă prin fax la 13 aprilie 2004, urmată de depunerea originalului acțiunii introductive la 15 aprilie 2004, lasă la aprecierea Tribunalului verificarea aspectului dacă dispozițiile imperative prevăzute la articolul 43 alineatul (6) din Regulamentul de procedură sunt îndeplinite.
- 18 În temeiul articolului 230 al cincilea paragraf CE, acțiunea în anulare trebuie formulată în termen de două luni, după caz, de la publicarea sau de la notificarea actului atacat reclamantului ori, în lipsă, de la data la care acesta a luat cunoștință de actul respectiv.

- 19 După cum rezultă din chiar cuprinsul acestei dispoziții, criteriul datei de luare la cunoștință a actului ca punct de plecare al termenului de introducere a acțiunii prezintă un caracter subsidiar în raport cu data de publicare sau de notificare a actului (a se vedea Ordonanța Tribunalului din 21 noiembrie 2005, Tramarin/Comisia, T-426/04, Rec., p. II-4765, punctul 48 și jurisprudența citată).
- 20 În plus, în ceea ce privește actele care, potrivit unei practici constante a instituției respective, sunt publicate în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*, cu toate că această publicare nu constituie o condiție a aplicabilității lor, Curtea și Tribunalul au admis că nu este aplicabil criteriul datei luării la cunoștință și că termenul de introducere a acțiunii începe să curgă de la data publicării. În astfel de împrejurări, într-adevăr, terțul interesat poate considera în mod legitim că actul în cauză va fi publicat (a se vedea Ordonanța Tramarin/Comisia, punctul 19 de mai sus, punctul 49 și jurisprudența citată).
- 21 În speță, conform obligației care îi revine în temeiul articolului 26 alineatul (3) din Regulamentul (CE) nr. 659/1999 al Consiliului din 22 martie 1999 de stabilire a normelor de aplicare a articolului [88 CE], (JO L 83, p. 1, Ediție specială, 08/vol. 1, p. 41), Comisia a publicat decizia atacată în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene* la 8 decembrie 2004.
- 22 Așadar, în conformitate cu dispozițiile articolului 102 alineatul (1) din Regulamentul de procedură, termenul de introducere a acțiunii a început să curgă „de la sfârșitul celei de a paisprezecea zile de la data publicării actului în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*”, respectiv de la 22 decembrie 2004, la miezul nopții, și nu, după cum consideră în mod eronat atât reclamanta cât și Comisia, de la data comunicării deciziei atacate către reclamantă. Având în vedere acest lucru și potrivit dispozițiilor coroborate ale articolului 230 al cincilea paragraf CE, ale articolului 101 și ale articolului 102 alineatul (2) din Regulamentul de procedură, termenul de introducere a acțiunii a expirat vineri, 4 martie 2005, la miezul nopții.
- 23 În speță, reclamanta a introdus prezenta acțiune la 13 aprilie 2004, respectiv cu câteva luni înainte de data la care a început să curgă termenul de introducere a acțiunii. Prezenta acțiune este, așadar, admisibilă în măsura în care a fost formulată în termenul prevăzut.

Cu privire la admisibilitatea acțiunii în raport cu articolul 44 alineatul (1) din Regulamentul de procedură și cu privire la caracterul său vădit nefondat

- 24 Fără a invoca excepția inadmisibilității în temeiul articolului 114 din Regulamentul de procedură, Comisia, susținută de Republica Franceză, afirmă că acțiunea este inadmisibilă în totalitate, întrucât nu îndeplinește condițiile prevăzute la articolul 44 alineatul (1) din Regulamentul de procedură. În subsidiar, Comisia susține că motivele reclamantei la care aceasta urmărește să răspundă pe fond sunt vădit neîntemeiate.
- 25 Reclamanta susține că acțiunea sa este admisibilă. Asemenea obligației de motivare a actelor adoptate de instituții, obligația de precizie a acțiunilor ar fi atenuată atunci când actul se înscrie într-un context juridic cunoscut. Or, cererea introductivă nu ar constitui decât urmarea previzibilă a unei diferențe de vederi între reclamantă și Comisie, exprimată în cursul procedurii administrative. Cererea introductivă ar putea fi, așadar, redactată în mod sumar, întrucât Comisia nu poate să nu cunoască motivele pe care aceasta le conține, chiar în mod implicit, și având în vedere că aceasta a prezentat o apărare pe fond. Comisia ar deduce o lipsă de motivare din pretinsa sa neînțelegere a motivelor invocate. Prin aceasta, ar interpreta prea larg întinderea analizei admisibilității acțiunii.
- 26 Tribunalul arată, de la început, că inadmisibilitatea invocată în speță nu vizează o lipsă de precizie a acțiunii în identificarea deciziei atacate sau în formularea concluziilor acestei acțiuni. Dimpotrivă, este indiscutabil că decizia atacată este clar identificată în cuprinsul cererii introductive, iar concluziile acesteia vizează în mod expres anularea acestei decizii și obligarea Comisiei la plata cheltuielilor de judecată.
- 27 Inadmisibilitatea este invocată împotriva acțiunii, considerată raportat la fiecare dintre motivele sale. Excepția invocată se întemeiază pe faptul că niciuna dintre obiecțiunile care rezultă sau par să rezulte din cererea introductivă nu ar răspunde cerințelor de claritate și precizie prevăzute la articolul 44 alineatul (1) din Regulamentul de procedură. Problema admisibilității trebuie analizată, așadar, în raport cu fiecare dintre aceste obiecțiuni, dacă este cazul, grupate în motive.

28 În această privință, trebuie amintit că, în temeiul articolului 44 alineatul (1) litera (c) din Regulamentul de procedură, orice cerere introductivă trebuie să indice obiectul litigiului și expunerea sumară a motivelor invocate.

29 Potrivit unei jurisprudențe constante, aceste mențiuni trebuie să fie suficient de clare și de precise pentru a permite părâtului să își pregătească apărarea, iar Tribunalului să se pronunțe asupra acțiunii, dacă este cazul, fără să se bazeze pe alte informații. În vederea garantării securității juridice și a bunei administrări a justiției, este necesar, pentru ca o acțiune să fie admisibilă, ca elementele esențiale de fapt și de drept pe care aceasta se întemeiază să rezulte în mod coerent și comprehensibil din chiar textul cererii introductive. Dacă textul cererii introductive poate fi susținut și completat cu privire la anumite puncte specifice prin trimiteri la anumite pasaje din documentele anexate, o trimitere globală la alte înscrisuri, chiar anexate la cererea introductivă, nu ar putea compensa lipsa elementelor esențiale din aceasta. Nu intră în competența Tribunalului să caute și să identifice în anexe motivele și argumentele care ar putea fi considerate drept temei al acțiunii, anexele având o funcție pur probatorie și auxiliară (a se vedea Ordonanța Tribunalului din 29 noiembrie 1993, Koelman/Comisia, T-56/92, Rec., p. II-1267, punctul 21, Hotărârea Tribunalului din 20 aprilie 1999, Limburgse Vinyl Maatschappij și alții/Comisia, T-305/94-T-307/94, T-313/94-T-316/94, T-318/94, T-325/94, T-328/94, T-329/94 și T-335/94, Rec., p. II-931, punctul 39 și jurisprudența citată, și Hotărârea Tribunalului din 14 decembrie 2005, Honeywell/Comisia, T-209/01, Rec., p. II-5527, punctele 55-57 și jurisprudența citată).

30 Rezultă din considerațiile precedente că, la analizarea conformității cererii introductive cu cerințele articolului 44 alineatul (1) din Regulamentul de procedură, conținutul memoriului în răspuns este, prin ipoteză, lipsit de relevanță. În special, admisibilitatea, recunoscută în jurisprudență (a se vedea în special Hotărârea Tribunalului din 27 februarie 1997, FFSA și alții/Comisia, T-106/95, Rec., p. II-229, punctul 125, și Hotărârea din 28 ianuarie 1999, BAI/Comisia, T-14/96, Rec., p. II-139, punctul 66), a motivelor și argumentelor expuse în răspuns ca dezvoltare a motivelor cuprinse în cererea introductivă nu poate fi invocată în scopul de a repara o încălcare a cerințelor articolului 44 alineatul (1) din Regulamentul de procedură, survenită la introducerea acțiunii, cu riscul de a goli această din urmă dispoziție de orice conținut.

31 Pe de altă parte, în ceea ce privește obligația de motivare a actelor comunitare, la care a făcut referire reclamanta, trebuie precizat că, dacă în cazul unui act adoptat de o instituție, obligația de a prezenta o motivare în cuprinsul actului poate fi într-adevăr

atenuată atunci când destinatarul acestuia are o bună cunoaștere a contextului în care a avut loc adoptarea actului respectiv (a se vedea în acest sens Hotărârea Curții din 29 octombrie 1981, Arning/Comisia, 125/80, Rec., p. 2539, punctul 13, și Hotărârile Curții din 7 martie 1990, Hecq/Comisia, C-116/88 și C-149/88, Rec., p. I-599, punctul 26, Hotărârea Tribunalului din 14 iulie 1997, B/Parlamentul, T-123/95, RecFP, p. I-A-245 și II-697, punctul 51), această posibilitate de atenuare a obligației de motivare nu poate fi aplicată prin analogie cerințelor privind suficiența clarității și preciziei a unei cereri introductive formulate în fața instanței comunitare. Într-adevăr, aceste cerințe sunt impuse, în special, în interesul instanței comunitare, care nu dispune de nicio cunoștință prealabilă cu privire la cauza dedusă judecății. În plus, necesitatea de asigurare a securității juridice în definirea cadrului dezbaterilor judiciare, precum și buna administrare a justiției exclud posibilitatea luării în considerare, ca motiv care permite sustragerea de la cerințele articolului 44 alineatul (1) din Regulamentul de procedură, a bunei cunoașteri prezumate a dosarului de către instituția autoare a actului.

32 Motivele invocate în cuprinsul cererii introductive trebuie analizate chiar în lumina considerațiilor de mai sus.

33 Cererea introductivă cuprinde, în mod formal, două motive de anulare. Primul motiv se întemeiază pe greșita motivare a deciziei atacate și pe încălcarea dreptului comunitar și, în special, a articolului 86 alineatul (2) CE și a dispozițiilor privind ajutoarele de stat. Al doilea motiv se întemeiază pe încălcarea dispozițiilor Directivei 80/723/CEE a Comisiei din 25 iunie 1980 privind transparența relațiilor financiare dintre statele membre și întreprinderile publice (JO L 195, p. 35), astfel cum a fost modificată prin Directiva 93/84/CEE a Comisiei din 30 septembrie 1993 (JO L 254, p. 16) și prin Protocolul privind sistemul de radiodifuziune publică în statele membre (JO 1997, C 340, p. 109, denumit în continuare „Protocolul de la Amsterdam”), anexat la Tratatul CE prin Tratatul de la Amsterdam.

Cu privire la primul motiv

34 Acest motiv este expus la punctele 32-41 din cererea introductivă. Punctele 32-37 din această cerere nu fac totuși decât să descrie analiza efectuată de Comisie, analiză la finalul căreia această instituție a considerat că misiunile încredințate France 2 și

France 3 constituiau servicii de interes economic general (denumite în continuare „SIEG”) în sensul articolului 86 alineatul (2) CE.

35 Expunerea primei obiecțiuni invocate în cadrul prezentului motiv începe la punctul 38 din cererea introductivă. La primul paragraf al acestui punct, reclamanta „consideră [...] că analiza Comisiei nu ține seama de mai multe elemente determinante care ar fi trebuit să o conducă la concluzia inversă”.

36 Tribunalul arată că, în pofida acestei considerații inițiale, care pare să anticipeze o contestare de către reclamantă a faptului că misiunile asumate de France 2 și France 3 pot constitui, prin ele însele, SIEG, punctul 38 din cererea introductivă nu mai cuprinde, în continuare, niciun element în acest sens. Astfel, reclamanta nu dezvoltă deloc această posibilă contestație și nu evocă în niciun mod considerațiile, de altfel detaliate, exprimate de Comisie cu privire la misiunile asumate de France 2 și France 3, la considerentele (69)-(75) ale deciziei atacate.

37 În continuarea punctului 38 din cererea introductivă, se pare că ceea ce reclamanta reproșează, în realitate, Comisiei este faptul că aceasta nu a ținut seama de o pretinsă identitate „în mare parte”, între, pe de o parte, misiunile încredințate, în caietele lor de sarcini respective, către France 2 și France 3 și, pe de altă parte, obligațiile impuse reclamantei în propriul caiet de sarcini. Se pare că, potrivit reclamantei, această pretinsă identitate „în mare parte” ar fi trebuit să determine Comisia să nu concluzioneze că misiunile asumate de France 2 și France 3 constituie SIEG.

38 Totuși, reclamanta exprimă această obiecție fără să evoce, chiar într-un mod imprecis, misiunile și obligațiile cuprinse în caietul de sarcini pe care îl invocă. În special, aceasta nu precizează deloc dacă pretinsa identitate pe care o invocă privește categoriile de programe difuzate, eventualele cerințe calitative aplicabile programării în ansamblu sau alte tipuri de obligații.

39 Tribunalul consideră, așadar, că obiecțiunea reclamantei, astfel cum este prezentată în cuprinsul cererii introductive, este lipsită de minimumul de claritate și precizie

necesar, în temeiul articolului 44 alineatul (1) din Regulamentul de procedură, în scopul asigurării securității juridice și buneii administrări a justiției.

40 Tribunalul precizează că, în orice caz, chiar dacă această obiecțiune ar putea fi considerată drept admisibilă în raport cu articolul 44 alineatul (1) din Regulamentul de procedură, ar trebui respinsă ca vădit neîntemeiată, în lipsa oricărui element de probă în susținerea sa.

41 Într-adevăr, reclamanta nu a prezentat în anexa la cererea introductivă nici caietele de sarcini ale France 2 și France 3, nici chiar propriul caiet de sarcini. În ceea ce privește prezentarea, în memoriul în răspuns, a unei analize comparative a acestor caiete de sarcini, efectuată de către reclamantă, trebuie precizat că o astfel de prezentare, a cărei tardivitate nu a avut nicio justificare valabilă, este inadmisibilă în temeiul articolului 48 alineatul (1) din Regulamentul de procedură. De altfel și cu titlu suplimentar, această analiză comparativă se dovedește, de la început, lipsită de relevanță, în măsura în care vizează o perioadă ulterioară lunii iulie 1996, în timp ce perioada de investigare avută în vedere în decizia atacată este cuprinsă între 1988 și 1994.

42 Rezultă din considerațiile anterioare că prima obiecțiune a reclamantei, referitoare la calificarea drept SIEG a misiunilor încredințate France 2 și France 3, trebuie respinsă ca inadmisibilă în temeiul articolului 44 alineatul (1) din Regulamentul de procedură și, în orice caz, ca vădit neîntemeiată.

43 La punctul 39 primul paragraf din cererea introductivă, reclamanta anunță, prin ceea ce se prezintă drept o a doua obiecțiune, că înțelege să conteste analiza și concluziile Comisiei în ceea ce privește evaluarea, în temeiul principiului proporționalității, a compensațiilor financiare acordate de Republica Franceză posturilor sale publice de televiziune.

44 Cu toate acestea, niciun element din cuprinsul paragrafelor următoare ale acestui punct 39 nu permite să se înțeleagă ce contestă de fapt reclamanta în analiza și în concluziile Comisiei.

45 Al doilea, al șaselea și al șaptelea alineat ale acestui punct descriu, într-adevăr, normele aplicabile sau abordarea Comisiei și nu cuprind, în rest, nicio argumentare precisă. Al treilea paragraf, a cărui redactare nu este de altfel foarte clară, pare să amintească afirmațiile, considerate inadmisibile sau neîntemeiate, prezentate în cadrul primei obiecțiuni.

46 În ceea ce privește al patrulea și al cincilea paragraf ale acestui punct, reclamanta se limitează, în esență, să afirme că cifrele prezentate în considerentul (86) (tabelul 4) al deciziei atacate ar fi în același timp laconice și imprecise. Se impune însă constatarea că această critică este lipsită de orice explicație.

47 La al optulea și ultimul alineat al punctului 39, reclamanta recunoaște, de altfel, lipsa din cererea introductivă a oricărei argumentări susceptibile să aducă explicații cu privire la obiecțiunea sa, în măsura în care anunță că va „dezvolta, în cuprinsul viitoarelor sale înscrisuri, analizele economice necesare pentru a respinge abordarea Comisiei, care i se pare deosebit de contestabilă”.

48 În aceste condiții, a doua obiecțiune trebuie respinsă ca inadmisibilă în raport cu articolul 44 alineatul (1) din Regulamentul de procedură.

49 La punctul 40 din cererea introductivă, care pare să corespundă unei a treia obiecțiuni, reclamanta afirmă că „Comisia a [...] considerat că prețurile practicate de France 2 și France 3 între 1990 și 1994 pentru întreruperile publicitare nu apar ca fiind sensibil mai scăzute decât cele practicate de TF1 și M6, concurenții lor privați”. Reclamanta mai adaugă că „[p]entru a ajunge la această concluzie, Comisia s-a întemeiat pe un singur criteriu, și anume costul mediu GRP (definit la considerentul (93) [...] al deciziei atacate)”. Reclamanta anunță apoi faptul că va „contesta această analiză și concluzia care se desprinde din aceasta”.

50 Cu toate acestea, în continuarea punctului 40, reclamanta, în pofida acestei anticipări, nu contestă absolut deloc aprecierile Comisiei, de altfel detaliate, cuprinse la considerentele (90)-(100) ale deciziei atacate. În special, aceasta nu explică de

ce ar fi insuficientă utilizarea de către Comisie, în cuprinsul analizei sale, a unor informații exprimate în termeni de GRP [Gross Rating Point (indicator de presiune mass-media)].

51 Reclamanta se limitează să arate că „își pune întrebări cu privire la lipsa de analiză referitoare la simplul fapt că posturile publice de televiziune, care dispun de două rețele, France 2 și France 3, oferă o expunere extinsă în raport cu cea propusă de reclamantă, ceea ce poate explica variațiunile de prețuri invocate, pe lângă faptul că posturile publice, susținute masiv prin ajutoarele publice în litigiu, nu au aceleași constrângeri de rentabilitate ca acelea cu care se confruntă posturile private”.

52 Tribunalul constată că reclamanta, care se exprimă, de altfel, într-un mod lipsit de precizie referitor la efectele „expunerii extinse” pe care o evocă, nu furnizează nicio explicație cu privire la ceea ce trebuie înțeles printr-o astfel de expresie. Cu toate acestea, având în vedere faptul, evident la prima vedere, că un anumit telespectator nu urmărește decât un singur post la un moment dat, expresia „expunere extinsă” utilizată de reclamantă și, prin urmare, raționamentul eventual pe care această expresie l-ar putea presupune sunt, în lipsa oricărei explicații în cuprinsul cererii introductive, deosebit de obscure. Tentativa de reformulare a acestei expresii – pentru a se încerca lămurirea ei – în sensul că ar viza capacitatea SIEG de radiodifuziune francez de a extinde expunerea programelor sale prin organizarea sa în două posturi, lucru pe care nu l-ar putea realiza radiodifuzorii privați, nu aduce nicio lămurire, dat fiind că, astfel cum s-a evocat deja, un anumit telespectator nu urmărește decât un singur program la un moment dat. În orice caz, recurgerea de către reclamantă la expresia obscură de „expunere extinsă” nu este însoțită de niciun raționament care să pună în discuție, în mod precis și detaliat, aprecieri concrete exprimate de Comisie în cuprinsul deciziei atacate. În aceste condiții, cea de a treia obiecțiune, exprimată la punctul 40 din cererea introductivă, este de asemenea inadmisibilă.

53 Din ansamblul considerațiilor anterioare rezultă că primul motiv de anulare este inadmisibil cu privire la fiecare dintre cele trei obiecțiuni pe care le cuprinde și, în orice caz, referitor la prima obiecțiune, acesta este și vădit neîntemeiat.

Cu privire la al doilea motiv

- 54 La punctul 42 din cererea introductivă, reclamanta susține că „Comisia a făcut o greșită aplicare a Directivei [80/723, astfel cum a fost modificată] prin faptul că a decis că aceasta nu era aplicabilă activității de radiodifuziune a posturilor publice anterior anului 2000 ([considerentul] (81) al deciziei atacate)”. Reclamanta adaugă că același raționament conduce la o inexactă aplicare a [Protocolului de la Amsterdam].
- 55 Comisia răspunde că nu a identificat considerentul deciziei atacate care cuprinde afirmația pe care i-o atribuie reclamanta. Independent de admisibilitatea sa, acest motiv ar fi, în orice caz, vădit neîntemeiat.
- 56 Tribunalul constată că, și de data aceasta, reclamanta își exprimă poziția în termeni lipsiți de precizie și lacunari. Într-adevăr, reclamanta nu explică în niciun mod de ce pretinsa aplicare greșită a Directivei 80/723, astfel cum a fost modificată, ar trebui să conducă la anularea deciziei atacate. În mod similar, trimiterea la Protocolul de la Amsterdam nu este însoțită de nicio explicație.
- 57 Așadar, precum în cadrul primului motiv de anulare, reclamanta constrânge, în definitiv, atât instituția pârâtă, cât și Tribunalul să procedeze prin deducție cu privire la raționamentele și considerațiile exacte, atât de fapt cât și de drept, susceptibile să fi servit drept bază contestațiilor sale. Or, articolul 44 alineatul (1) din Regulamentul de procedură are ca obiect chiar prevenirea unor astfel de situații, care generează insecuritate juridică și sunt incompatibile cu buna administrare a justiției.
- 58 Rezultă că acest motiv trebuie respins ca inadmisibil în raport cu această dispoziție.

59 În orice caz, susținerea referitoare la greșita aplicare a Directivei 80/723, astfel cum a fost modificată, este vădit neîntemeiată. Într-adevăr, la considerentul (81) al deciziei atacate, Comisia nu a indicat sub nicio formă că această Directivă nu era aplicabilă înainte de anul 2000. Aceasta a explicat că obligația de separare a conturilor, introdusă prin această directivă, nu se aplica sectorului televiziunii în perioada vizată prin decizia atacată.

60 Or, această afirmație a Comisiei este exactă. Într-adevăr, obligația de a avea conturi separate nu a fost introdusă în Directiva 80/723, astfel cum a fost modificată, decât prin Directiva 2000/52/CE a Comisiei din 26 iulie 2000 (JO L 193, p. 75) și nu exista, așadar, în perioada vizată prin decizia atacată.

61 Rezultă că, independent chiar de inadmisibilitatea sa, al doilea motiv, care se bazează pe o premisă eronată, este vădit neîntemeiat.

62 Rezultă din ansamblul considerațiilor expuse anterior că prezenta acțiune trebuie respinsă ca inadmisibilă și, în orice caz, în ceea ce privește primul aspect al primului și, respectiv, al celui de al doilea motiv, ca vădit nefondată.

Cu privire la cheltuielile de judecată

63 Potrivit articolului 87 alineatul (2) din Regulamentul de procedură, partea care cade în pretenții este obligată, la cerere, la plata cheltuielilor de judecată. Pe de altă parte, potrivit alineatului (4) al aceluiași articol, statele membre care intervin în litigiu suportă propriile cheltuieli de judecată.

64 Întrucât reclamanta a căzut în pretenții, se impune obligarea acesteia la plata propriilor cheltuieli de judecată, precum și a celor efectuate de Comisie, conform concluziilor acesteia din urmă. Republica Franceză suportă propriile cheltuieli de judecată.

Pentru aceste motive,

TRIBUNALUL (Camera a cincea)

ordonă:

- 1) **Respinge acțiunea.**
- 2) **Obligă Télévision française 1 SA (TF1) la plata propriilor cheltuieli de judecată, precum și a celor efectuate de Comisie.**
- 3) **Republica Franceză suportă propriile cheltuieli de judecată.**

Pronunțată la Luxemburg, la 19 mai 2008.

Grefier

E. Coulon

Președinte

M. Vilaras